

Nens i gent gran

Enquesta

Set de cada 10 nens i nenes en edats entre els 6 i el 16 anys manifesten que la seva primera opció a l'hora de passar-ho bé té a veure amb una pantalla (tele, ordinador o consola). D'aquests set, tres manifesten que és la seva única opció i que no fan res que no tingui a veure amb pantalles.

¿De qui és la culpa?

¡...D'ells i elles NO!



Del carrer ple de pedres a la comoditat del sofà



JORDI COTRINA

Jugar al carrer ja no és avui dia el més habitual, però no pot ser que les maquinetes i les consoles substitueixin del tot el plaer de fer un partidet a l'aire lliure. És allà on els nens es fan més autònoms, més feliços i més independents

SPORT

Editor: Josep M. Casanovas

Director: Joan Vehils

Directors adjunts:

Joan Maria Batlle i Lluís Mascaró

Subdirectors:

José Luis Carazo, Albert Masnou

Redacció: Àngels Fabregues

(afabregues@diariosport.com), Ramon

Palomar (rpalomar@diariosport.com)

Maquetació: Fabián Cabrera

EDICIONES DEPORTIVAS CATALANAS

Director gerent: Antoni Pujol

Director Producció i Sistemes:

Kiko Olivier

ADREÇA: Consell de Cent, 425-427

08009 Barcelona

Tel.: 93-2279400

Fax Redacció: 93-2279410

Fax Administració: 93-2279405

Fax Publicitat: 93-2279435



Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Més informació

ORGANITZA

EMPRESA DE SERVEIS ESPORTIUS I EDUCATIUS.

WEB: www.organitza.net

E-MAIL: gerencia@organitza.net

ATENCIÓ AL CLIENT: 663850880



Joan Carles Folia
DIRECTOR GERENT D'ORGANITZA, SL
LLICENCIAT EN CAFE, MESTRE I 'COACH' ESPORTIU I EDUCATIU D'ÚTIL



Hem substituït les inoblidables tardes de pa amb xocolata i partidet de futbol per la fredor del comandament de la Wii, llàstima

Digueu-me sentimental, digueu-me tradicional, digueu-me passat de moda, però trobo a faltar aquelles tardes de fa uns quants anys, que al sortir de l'escola i arribar a casa la meva mare em donava el berenar (pa amb xocolata, pa amb oli, algun dia de manera especial coca de forn) i baixava les divuit escales que em separaven dels amics en un tres i no res. Tots hi érem, l'Albert, el Josep Maria, el Julio César... tots allà engolint de manera frenètica les nostres llesques de pa per poder començar el també nostre i esperat duel futbolístic. Dos pals de telèfon i unes pedres marcaven les porteries i una pilota de cuir recautxutat, bastant atrocinada, començava a rodolar per aquell terreny de joc ple de pedres i sots. Ostres, que bé que m'ho passava, dues hores de final de la Copa d'Europa amb els meus amics, els de tota la vida.

Ara ja han passat uns quants anys (més de 30) i no veig, a les 5 de la tarda, cap carrer ple de nens fent partits de futbol i encara menys amb llesques de pa amb xocolata. Veig alguna plaça (sempre amb cadires de bar) plena de pares i mares fent el cafè i nens que d'una manera anàrquica i un pèl desendregada corren per l'espai sense gaire sentit. Veig algun nen amb patins i els més menuts massa lligats a la falda dels pares o dels avis.

Ja sé que els carrers d'ara tampoc són tan segurs i acollidors com els de fa uns quants anys. Ja sé que ara hi ha més cotxes, més perills i bla bla bla... Ja sé que ara totes les mares treballen i abans no, i també sé que els nens i les nenes d'ara es fan grans

més tard, surten de l'ou i es fan més madurs uns quants mesos després que els nens que menjàvem pa amb xocolata i jugàvem, sols, al carrer. Ja sé que tot evoluciona i que tot canvia i ja sé que abans no hi havia ordinadors, ni consoles, ni maquinetes del dimoni, però em nego a acceptar que els nens d'avui substitueixin, del tot, els meus partits de futbol al carrer per un partit de tennis al menjador de casa i asseguts al sofà. Em nego a acceptar que els nens d'avui, quan van amb els seus pares o mestres a la natura, ho facin permanentment connectats als cascos dels aparells de música i no gaudeixin de l'entorn que els envolta, em nego a pensar que aquest autisme tecnològic hagi acabat amb la necessària interacció dels homes amb el món d'una manera franca, oberta i natural.

Ho diré fàcil i ràpid, fer un partit de futbol a la consola de casa no és esport, no transmet els valors que l'activitat física aporta al creixement d'una persona. En pot aportar d'altres: destresa tecnològica, nens que no molesten i estan distrets... però no valors que tinguin a veure amb la potència de les qualitats físiques, mentals i socials del gènere humà. Que juguin a la consola, però, si us plau, a estonetes i que surtin a l'aire lliure a ser més capaços, més autònoms, més feliços i més independents. No fem que una cosa (la tecnologia recreativa) que ha d'aparèixer de manera puntual en l'agenda dels nostres fills es converteixi en una activitat habitual del seu lleure i molt menys en un substitutiu del fet educatiu que els partits de futbol reals (i no virtuals) proporcionen als éssers humans. Pantalles sí, però no sempre. ■